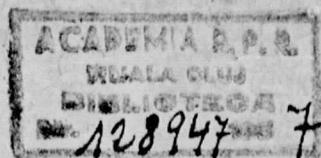

Óh te bűnösöknek ítélő - Birája, Kinek ha-
zugságot soha nem szől szaja, Minden vét-
keinknek előtted sumója Ne engedd, lel-
künknek, hogy legyen illy baja.

Mi óltalmunk legyen szent véred' hullása,
Kálvária' hegyre Keresztet Vonása, Kereszt-
sán érettünk teit sok óhajta, Bóldogságos
Szent Szüz' sürű zokogása.

Hogy arra tegéljen, minket az Úr Isten,
Atya, Fiú, és a' Szent Lélek Úr Isten, Örök
dicsőségben nekünk - is rész legyen. Dicsér-
telsék az Úr Jéhus Kristus,

A M E N.

S Z Ü Z E S S É G' ATZÉL-TÜKÖRE,

M E L L Y

A' Jákób Pátriárka' tiszta életü, és
bokros késértetei-között-is állhatatosan meg-
tartó Jófai Fia' tiszta szüzességének példá-
jából magyar versekben foglaltatott;

AZ IFFJÚI, ÉS LEÁNYZÓI

Szüzeknek elejekben fel-függesztetett,

H o g y

Abból magokat szüntelen nézvén, tiszta
életeket, és szüzességeket állhatatosan
meg-tartsák.

Ad Notam: Szomorú az balál a' gyarló embernek.

József el-kezdi panaszát.

Régen a' szerentsét két jövel jedzették,
Fejéren egyiket, mást feketén tettek,
Azzal esmértették, másnak jelentették,
Néha jobbra, néha balra-is emelték:

Ha ki én forsomat kezdenéd vizsgálni,
Alhatatlanságát szerentsémnek látni,
Azt úgy észre venni, és ki-beszélleni,
Feketére látnád elsőb jegyeztetni.

Történt egykor Atyám küldé bátyáimhoz,
A' mezőn legelő kevés barmaihoz,
De szerentse nékem olly bal forsot okoz,
Hogy soha nem mennék vizsňa ő házához.

Hogy távul bátyáim engem meg-látának,
Minthogy irigy szívvel én hozzám valának,
Mindgyárt vesztésemről önközt tanátskoznak,
Magok beszéllék ki, a' mikét faragnak.

Simeon szól:

Im' hol van a' József látyárok felénk jő,
Urunk lesz valaha arról álmodott ő,
A' gyermeki forsból nem sokára ki-nő,
Fejedelmünk leszén jövendőre félő.

Hogy az bé-ne tellyen, mit látott álmában,
Mott a' dolog esik éppen jó módgyában,
Fojtsuk-meg vagy pedig verjünk kést torkában
Azután temessük a' földnek gyomrában.

Lévi szól:

Úgy, de mit izennyünk Atyánknak felőle,
A' ki most-is sirva botsátá előle;

Simeon szól:

Hogy a' vad szította ki a' vérit belőle,
Igy olztán semmit-is nem félhetünk tőle.

Ruben szól:

Hát meg-ölitek-e? nagy Istentelenség!
Illyeket mivelni szokott az ellenség,
Vérét ki-ontani hiszem kegyetlenség.

E' gonosz tanátsrúl jobb inkább el térünk,
El-hidgyérek azért büntetést ránk mérünk,
Annyival-is inkább mivelhogy testvérünk,
Jaj lesz haláláért reánk jövő bérünk.

Meg-öszült Atyánkat érte mi talállya?
Kinek szívét most-is fájdalom rongálja,
Ha József meg-halánd oh mint nem fájallja,
Félő, hogy a' rossz hír holtá ne tsinállja.

Simeon szól:

Oh szegény Ruben olly kegyesé te lettél?
Olly sok boszúságot már el-felejtettél,
A' mellyekkel József által illertettél,
Pártját fogod, talám bolond gombát ettél.

Tudod mit álmodott, és a' mire mégyen,
Hogy Jákob Atyánknak 's nekünk Urunk leszén
Néki teje hajtást az Anyánk-is téssen. (Iszen,
A' melly minnyájunknak nem kis szégyen lé-
Nem méltó, hogy tovább meg hadjuk életben,
Hafagra indított minket sok ezrekben,
Jobb költöztesük-el őket olyan helyben,
A' hol álmodhasson a' Sír fenekében.

Ruben szól:

Atyafi a' szádból illy szók hogy rohannak?
Mit buzog haragod mint a' búsult kannak,
Az álmok az Isten' hatalmában vannak,
Hogy ő úgy álmodott nem oka ő annak.
De ha magatokban már el-végeztétek,
Hogy valami módon őket el-vesztétek,
Itt vagyon egy ó kút tsak oda vesztétek,
Ez a' gyilkosságnál leszén kissebb vétek.

Ad Notam: Szomorú az balál a' gyarló embernek.

József el-kezdi panaszát.

RÉgen a' sizerentsét két jövel jedzették,
Fejéren egyiket, mást feketén tettek,
Azzal esmértették, másnak jelentették,
Néha jobbra, néha balra-is emelték:

Ha ki én sorsomat kezdenéd vizsgálni,
Alhatatlanságát sizerentsémnek látni,
Azt úgy észre venni, és ki-beszélleni,
Feketére látnád elsőb jegyeztetni.

Történt egykor Atyám küldé bátyáimhoz,
A' mezőn legelő kevés barmaihoz,
De sizerentse nékem olly bal sorsot okoz,
Hogy soha nem mennék viszsza ő házához.

Hogy távul bátyáim engem meg-látának,
Minthogy irigy szívvél én hozzá-m valának,
Mindgyárt vesztésemről önközt tanátskoznak,
Magok beszéllék-ki, a' mikét faragnak.

Simeon szól:

Im' hol van a' József láttjátok felénk jö,
Urunk lesz valaha arról álmodott ő,
A' gyermeki sorsból nem sokára ki-nő,
Fejedelmünk leszén jövendőre félő.

Hogy az bé-ne tellyen, mit látott álmában,
Mott a' dolog esik éppen jó módgyában,
Fojtsuk-meg vagy pedig verjünk kést torkában
Azután temessük a' földnek gyomrában.

Lévi szól:

Úgy, de mit izennyünk Atyánk-nak felőle,
A' ki most-is sirva botsátá előle;

Simeon szól:

Hogy a' vad szítta-ki a' vérit belőle,
Igy olztán semmit-is nem félhetünk tőle.

Ruben szól:

Hát meg-ölitek-e? nagy Istentelenség!
Illyeket mivelni szokott az. ellenség,
Vérét ki-ontani hiszem kegyetlenség.

E' gonosz tanátsrúl jobb inkább el térünk,
El-hidgyérek azért büntetést ránk mérünk,
Annyival-is inkább mivelhogy testvérünk,
Jaj lesz haláláért reánk jövő bérünk.

Meg-öszült Atyánkat érte mi talállya?
Kinek szívét most-is fájdalom rongállya,
Ha József meg-halánd oh mint nem sajnállya,
Félő, hogy a' rossz hír holtá ne tsinállya.

Simeon szól:

Oh szegény Ruben olly kegyesé te lettél?
Olly sok boszszúságot már el-felejtettél,
A' mellyekkel József által illettettél,
Pártját fogod, talám bolond gombát ertél.
Tudod mit álmodott, és a' mire mégyen,
Hogy Jákob Atyánk-nak 's nekünk Urunk leszén
Néki teje hajtást az Anyánk-is téssen. (Szen,
A' melly minnyájunk-nak nem kis szégyen lé-
Nem méltó, hogy tovább meg hadjuk életben,
Hafagra indított minket sok ezrekben,
Jobb költöztesd-ük-el ötöt olyan helyben,
A' hol álmodhasson a' Sír fenekében.

Ruben szól:

Atyafi a' szádból illy szók hogy rohannak?
Mit buzog haragod mint a' búsult kannak,
Az álmok az Isten' hatalmában vannak,
Hogy ő úgy álmodott nem oka ő annak.
De ha magatokban már el-végeztétek,
Hogy valami módon ötöt el-vesztétek,
Itt vagyon egy ó kút csak oda vesztétek,
Ez a' gyilkosságnál leszén kissebb vétek.

Simeon szól:

Sokat mi azt veled Ruben nem pereljük,
Elég a' Józsefet gyomorból gyűlöljük.
El-végezett dolog most mindgyárt meg-öllyük
És a' föld' színéről ötet ki-töröllyük.

József e' képpen szóláttya Bátyáit:

Ellyetek Bátyáim kívánt békeségben,
Örvendem, hogy látlak kívánt egészségben,
Az az Isten, a' ki lakozik az égben,
Dolgotokat vigye örvendetes végben.

Simeon szól: (sággal?)

Kérlek, hogy köszönhetisz olly nagy nyájaf.
Holott szíved rakva vagy on álnoksággal,
Nem élsz soha többet e' szép nap világgal,
Im mingyárt tisztelünk alázatossággal.

Ne sajnállya senki kezének munkáját,
Tépjétek-le rólla a' tarka ruháját,
A' mellyel az Attya kedves fiatskáját,
Meg-ruházván érte adá nagy summáját.

József szól:

Oh Atyámfiak mit akartok velem?

Simeon szól:

Meg-ölünk már tovább nints semmi kegyelem.

József fel-kiált:

Jaj ne mivellyetek illy gonoszt én velem!

Simeon felel:

Meg-kell halnod nints már tovább engedelem.

József:

Bátyáim! a' kiket szívémből szerettem,
Az Istenre, a' ki által teremtettem,
Az Atyáinkra, kinek a' véréből lettem,
Kérlek mongyátok-meg néktek mit vétettem?

Simeon:

(ged

Tsak haszontalan kérés, nem szükség mentsé-

Az Atyafiságod sem használ vérséged,
Irgalmasság nélkül meg-gyilkolunk téged.
Hogy általunk legyen végső tisztességed.

Ruben:

Ki nézhetné e' nagy Istentelenséget?
Semminek tartjátok látom a' vérséget,
Nem láttam soha-is illy nagy irigységet,
Jól meg-gondoljátok barátim a' véget!

József az ő kútban vettetik bátyáitól.

Jaj jaj nyavalyás; oh hová vettettem!
Imé elevenen kútba temettetem,
Ebben meg-éhezvén gyarló természetem,
Meg-kell hálnom, mivel semmit sem ehetem.
Oh szerelmes Atyám értem hová lélsz!
Imé József fiad ez órában vész-el,
Tudom halálomon szörnyű firást térsz,
Bánatos szíveden ezer kín türelsz.

Levi:

Már Atyámfiak jutánk az időre,
Mellyben a' juhokat hajtsuk a' déllőre,
Vagy tsak itten együnk le-ülvén e' köre,
Juda: Kiket látok jönni amoda előre?
Egyiptomból valók mint látom Kálmárok,
Vannak nállok számos jószágok és árrok,
És néktek úgy tetszik, majd hozzájok járok,
És a' kis Józsefert nagy summa pénzt várok.
Mit használ minékünk József ontott vére,
Hidgyétek szolgálina szívének sérelmére,
Im' a' sereg Kálmár immár hozzánk tére,
Ha úgy tetszik, bizzuk ezeknek kezére.

Atyánkfiak senki meg-nem tagadhattyak,
A' ki nekünk Atyánk, neki-is az Attya,
Melly nagy léfszen pedig szívének bánattyak.
Hogy meg-öltük ötet, azt-is meg-tudhattyak.

Levi:

Szentül beszélsz Juda, szavaid fogadgyuk,
Az idegeneknek Józsefet tsak adjuk.

Simeon:

Jobb lesz, ha meg-öllyük, életben ne hadjuk,
Azután a' testét barlangba ragadjuk.

Juda:

Egy akár meg-öllyük, akár adjuk másnak,
Mindenként vége lesz uralkodásának,
Mellyet ő idején látott alvásának:
Hadgyunk békét azért meg-gyilkolásának.

Levi:

Úgy vagyon az álom semmi lesz egészen,
Pénzünk ezen-kivül bőségesen léfzen, (szen
Mert illy szép gyermeket a' kalmár meg-vé.
Tudom-is minnyájan erre vagyunk készen.

Simeon:

Igaz, ha meg-ölnénk, e' nagy vétek lenne.
És ha az Atyáknak füleiben menne,
Kedves gyermekéért nem tudom mit tenne.
Adgyuk el nem tartok én-is ellent benne.

Juda meg szólittya a' Kálmárokat.

Szerelmes barátim beszédim halljátok,
Egy gyermeket adnánk, ha arrát adjátok,
A' mint veszük észre Kálmárok volnátok,
Nézzétek szépségét, bátor viszályátok.

A' Kálmárok szólnak:

Ha olyan szép azért ugyan hogy ne venénk
Kár volna ha midőn e' nélkül el-lennénk,
Egy két nap utánna még varast-is tennénk,
Hogy sem nálla-nélkül hazánkba el-mennénk.

Juda:

Hozzátok hát elé, azt mondgyák meg-veszik,
A' miképpen tartjuk az arrát le-teszik,

Meszsze töllünk ötet azután el-viszik:

Dán:

Ha innen el-vészik szentül tselekeszik.

József:

Jaj kedves bátyáim miről gondolkodtok,
A' kútban vetétek, ismét elő-hoztok,
Azért kétség kívül, hogy majd fel-áldoztok,
Jaj gyermekségemben halált hogy okoztok.

Juda:

Ne piszegj, torkodban még-nem taszigálnak,
Hanem el-adóvá most mindgyárt tsinálnak,
Majd ezek éretted nagy summát számlálnak,
Álmodozásaid lállad mit használnak.

Im hol van a' gyermek, ámbátor látsátok,
Szép ez magatok-is tudom meg-vallyátok.

Kálmárok:

Szép meg-kell vallani de miként adjátok?

Juda:

Tsak húsz ezüft pénzen, ha le-számlálljátok.

Kálmárok:

Ez ékes gyermeket szívünkbul szerettyük,
Azért húsz ezüft pénzt érette fizettyük.

Dán:

Mi pedig ezt könnyen igen el-tehettyük,
Vigyétek el reá szemünket sem vettyük.

Ruben:

Jaj nintsen a' gyermek már én mit tsinálok,
Tellyes vigasztalást vallyon hol talállok,
Szükséges hogy azért kinokat számlállok,
Vagy pedig most mindgyárt a' sirba le-szálllok.
Ha Jákob meg-rudgya, ugyan mit fog tenni
Azt merem mondani, fél-holt fog ő lenni,
Egyikünknek szükség innen haza menni,
Hát szegény Atyáknak mit kell már izenni.

Juda:

Gödölye vérével ruháját felsűk-meg,
Mintha vad szagatra volna, rongállyuk-meg.
Mennyen-el közzülünk Dán és izennyük-meg:
Hogy mi ezt a' ruhát az úton leltük meg.

Dán haza érkezvén így szól:

A' mezőrül jövök haza sietséggel,
Mindenikünk szíve vagyon nagy kétséggel,
Esmérd-meg e' ruhát jöttem olyan véggel,
Mert az úton leltük ezt véletlenséggel.
Meg-esmérvén Jákob a' József ruháját, így

kezdi beszédt:

Ez az én szerelmes fiamnak ruhája,
Széllyel tépte szegént a' fene-vad szája,
Siralom lesz tellyes életem órája,
Míg életemet metszi az halál kaszája.

Oh gondos fájdalom, oh szerentsétlenség!
Oh bánat, oh kétség, oh nagy kegyetlenség!
Meg-ölé fiamat vad é, vagy ellenség,
Oh mint esett rajta e' reménytelenség.

Oh gondokkal tellyes reméntelen óra!
Mellyben József fiam fordúlt hanyatlóra,
Szükség nyitni számát míg élek jaj szóra,
Mert utánna sirva szállok koporsóra.

József állapotya a' Kalmárok' kezében:

Mikor már utaznánk éppen haza felé,
Pásztorok serege állván az út mellé,
E' gyermekeket hozzánk közel hozak-elé,
El-adóvá tevék, öröm szívünk telé.

Azért e' gyermekeket Kanahánban vettük,
Tsak húsz ezüst pénzzel az árát fizettük,
Illyekre szükséged vagyon reménlettük,
Azért most tenéked el-adjuk fel-tettük.

Potifár:

Igen-is meg-veszem, mi lészzen az arra?
Mert szükségem vagyon illy jeles szolgára:

Kalmárok:

Húsz pénzeken vettük, azolta ruhára,
Már lokat költöttünk étel, 's italára.

Ezek felett kellett néki nagy óltalom,
Mindenütt jó szállás, tsendes nyugalom,
En a' magam részén felette sajnálom,
Ha mindenre nem lesz érette jutalom.

Potifár:

Jutalmotok nállam hidgyétek el-nem vész,
Mint reménlettétek az arra bővön lész,
Száz ezüst pénzt érte le-tenni vagyok kész,
Mert látom van benne mind jó erkölcs, 's mind

Te József ezután nállam fogsz szolgálni, (ész
És ha hűségedet nem fogod sajnálni,
Nem fog hidgyed nállam forfod porban szálni
Mi lészzen jutalmod méltó lesz tsudálni.

Fővé téizlek téged minden jószágomban,
Valami tsak lehet az én birtokomban,
Mindennek parantsolly az egész Házomban,
Tsak Feleségemet ne bántsad azomban.

József:

En elégtelennek magamat esmérem,
De az Égben lakó kegyes Istent kérem,
Ki ad ennyi erőt, hogy jó végét érem,
Dolgomnak, magamat hát arra ígérem.

Potifár:

Ugy-is kell; de hallod akarom mondani:
Esett éppen nékem ma új hírt hallani,
Mellyért az házamat kell már tagítani,
Te légy Gazda hogy kárt ne kellyen vallani.
Mondom minden dolgot a' kép kormányozzál.

Valami tetemes kárt hogy ne okozzál,
Mindennek parantsolly, magad ne dolgozzál,
Ha meg-jövök nékem mindent számban adgyál.

József:

Bizvást mehetsz, gondot mindenre viselek,
És már a' mellyiknél jobb módot nem lelek,
Hasznodra tzelozván a' szerént mivelek,
Hogy károd nem lészzen arra rá felelek.

Potifár felesége Józsefhez szerelmet ki-jelenti:

Jö közelebb Jólef! hald-meg belzédemet,
Meg nyitom előtted bánatos szívemet,
A' te jelen-léted vidámit engemet,
Ha távul vagy tőlem újítod sebemet,

Titkolnám örömeit esik gyötrellemmel,
Éretted lángoló forró szerelmemmel,
Meg-botsáls már tovább nem bírok tüzemmel,
Melly bajt vív, 's küszködök én gyenge szívem

Miolta esmérlek bánt szörnyű sérelem, (mel.
Szerrelenül gyötör új új gerjedelem,
El-fogyok; mert bennem lángol a' szerelem,
Nints egyéb orvosom, hanem te hálly velem.

József:

Imé az Uramnak nints semmi gondgyában,
Mindent reám bizott, a' mi van házában,
Nintsen senki nálam nagyobb udvarában,
Kivánok maradni ennek jóvóltában.

Tégedet tiltott-meg, mert vagy felesége,
Érántad igen nagy szívénék szerelme,
Ha e' gonoszt tenném lennék ellensége,
E' nagy gonofzságot nem tselekízem vége.

Potifár felesége:

Jaj lelkem ne tsúfolyj így meg reményemben,
Már nints semmi épség az egész testemben,
Miattad jutnom kell vég veszedelmemben,

El-kell temettetnem halálos vermemben.

Vagy változtassad-el minden szépségedet,
Vagy pedig lágyítsad szívemhez szívedet,
Annyira óhajtom már szép személlyedet,
Hogy akár mint vélem fektetlek tégedet.

Az alkalmarótság módgyát adgya ennek,
Imé most érkezett dolga a' Férjemnek,
Hogy az alatt tüzet meg óltsád szívemnek.

József:

Haragját rám vonni nem szükség Istennek.

El hidd el nem hagyom tiszta életeremet,
Motsokkal nem kenem-bé szüzelségemet,
Azzal nem rútítom lelkemet, testemet,
Meg-büntetne azért az Isten engemet.

Potifár felesége:

Az éránt szívemben nem lehet félelem,
Minden bajod rajtam, lészzen el-üzésem,
Tsak hogy tőlem távul essék a' sérelem,
Meg-kell annak lenni jöj Jólef hálly velem.

József:

Jaj hogy tselekednéme' nagy gonofzságot,
Miként rugnám felbe az ártatlanságot,
Soha-is ne lássak inkább nap-világot,
Mint kóróvá tegyem a' gyenge virágot.

Botsádd el ruhámat nem kell fejei tested,
Ördög vagy a' roszszat mert szép színnel fested
Vesz-el, légyen e' nap a' földről ki-ested,
Pokolra szállj mivel régen azt kerefted.

Potifár felesége:

Jösztetek Leányok hamar futamjatok!
Az Uram meg mondta hogy nállam hállyatok,
Hát Istentelenek most-is hol vóltatok?
Tudom, hogy ezekért Uramtúl hallotok.
Láttjátok az házba nem tudjátok mi tört,

Ama' Sidó Legény szemtelenül bé-jött;
Hozzám száma-nélkül való szép szókat tött,
Kitsinyben hogy rajtam erőszakot nem vött.

Gyenge vagyok, nintsen a' tehetségemben,
Hogy meg győztem volna vele küzlköttömben,
De midőn kiálték nagyot félelmemben,
El-futa ruháját hagyván a' kezemben.

Szolgáló:

Hogy merte mivelni azt az Istentelen,
Nem tsuda mert látom másként-is szemtelen:

Potifár felesége:

De már arra menni rút dolog illetlen,
Régtől fogva kíztet már engem szüntelen.

Szolgáló.

Tartsámeg Afzszonyom a' szolga ruháját,
Mig az Ur haza jön, 's mondgya-meg panaszát,
Szemteleniségének el-veszi jutalmát,
Mert selyem szoknyához nem teszi palástyát.

Potifár haza jött, dolgát el végezvén,
Házában a' dolog mint van nem élmélvén,
Felesége mindgyárt eleiben menvén,
Jósefet vadollya, magát kegyesítvén.

Mondván: mikor az Ur házatul el-menne,
Jósef házamban jött, hogy már dolgot tenne,
De inkább azon volt, hogy meg szégyenítsen,
Buja gerjedéssel rajtam erőt venne.

Akkor szolgálóim nem voltak környülem,
Meg-ragadván monda: Afzszonyom hálly velem,
Mondom: szolga veled soha sem mívelem,
Nagyot kiáltata velem a' félelem.

Hallván a' kiáltást, itt hagyá ruháját.
Magad meg-esmérhedd imé a' palástyát,
Mint hidgy a' szolgának most vehedd példáját,
Alá néző matska kapja-el prédáját.

Potifár szól az ártatlan Jósefhez:

No te gonosz szolga ezt kellett mivelni:
Házamon illy szégyent néked tselekedni?
Fogod e' dolgodnak jutalmát el-venni,
A' holott ganejlasz, ott fogsz te már enni.

Azzal a' Jósefet tömlöztbe vetteré,
Hol Király rabjai voltak, le-téteré,
Boszszúját szégyenyen e' képen követé,
Hü szolgálattyaért rabságra küldeté.

Jósef:

Óh Egeknek Ura láss méltatlanságot!
Soha sem szerettem a' paráznaságot,
Mindenkor követtem én a' tisztaságot,
Hogy kelletik még-is szenvednem fogságot.

Vétkezett Farahó-ellen a' Pohárnak,
A' Fő-Sütőnek-is olly bűne mint másnak,
Hogy meg adozzanak Király haragjának,
Kezében adatá a' Tömlözt-tartónak.

Tömlözt-tartó őket veté a' tömlöztben,
Hol Király rabjai vannak nagy inségben,
Jósef-is vitetett szintén ezen helyben,
De Tömlözt-tartónak esék nagy kedvében.

Rabok körül mindent biza a' Jósefre,
Látván elégséges lenne ő mindenre,
Serényen vigyázván az őrizetekre,
Bé-hordója a' mit adnak szükségekre.

Egykor reggel mikor bé-fizokott volt menni
Pohárnakot, Sütőt láttya keseregni,
Kérdi vala őket: mi fogta illetni?
Mondgyák álmodt láttak attul kezdtek félni.

Jósef:

Istené az álom, bölts magyarázatok,
Mindazáltal nekem jó ha meg-mondgyátok,
Isten után én-is mert ahoz fajdétok,

Mondgyátok-meg nékem mikép álmodtatok.
Pobárnak.

Egy szőlő tö vala álmomban előttem,
Azon három vészsző-szál a' mint nézhettem,
Meg-ért gerézdeit a' kezemben vettem,
Fatsarva Farahó poharába tettem.

Jósef.

A' három szőlő-szál harmad napot téfzen,
Emlékezet rólad Farahónál lészzen,
Tégedet a' Király kegyelmében vészzen,
Előbbi tisztséged meg-adva lesz készen.

Ha jól lészzen dolgod rólam emlékezzél,
Hogy itten nyomorgok, el-ne felejtkezzél:
No Sütő álmodrúl te-is emlékezzél.
Mond elő: mit láttál róla értekezzél.

Sütő:

Én-is a' fejemen három kosárt láték,
Felsőben Farahó étke tétettetek,
Mindenféle étke abban helyheztetek,
Madarak azokat a' fejemrül ették.

Jósef:

A' három kósárok harmad napot jedzik,
Farahó Fejdrül akkor emlékezik,
Tétedet a' fára akasztani vészik,
Madarak húsdot fejdrül le eszik.

Farahó Király.

Én-is láték álmot, ime' hét tehenek,
Láttomra a' Nilus vizébül jövének;
Kövérek vastagok, mitcha ellenének,
A' motsáros helyen együtt legelének.

Ugyan azon vízbül más hét ösztövérek,
Hét tehenek jönnek alig vagyon vérek,
El-száradtak bennük minden izék 's erek,
Hét kövért el-nyelék a' míg oda érek.

Mindazáltal még-is semmit sem hiztanak,
Az el-nyelés után nem vastagodtanak,
Mitsodáfok voltak úgy meg-maradtanak,
Mind ezek elmében nyúghatatlanitnak.
Keressetek nékem szolgáim böltseket,
Ég forgást vizsgáló jeles embereket,
Jövendöltni tudó hatalmas lelkeket,
Kik meg-magyarázzák énnékem ezeket.

Pobárnak.

Emlékezem Király az én bűneimrül,
Azokért érdemlett meg-büntetésemrül,
A' tömlöztben lévő kemény inségemrül,
Álmomrül, és annak ki-menetelerül.

Potifár egy ifjat hogy oda vettetett,
Melly 'Sidó nemzetbül vett vólt eredetet,
Környül meréllésben Jósef nevét ez vett,
Álmunk magyarázta úgy színtén a' mint lett.

Farahó.

Siefs hamar hívjad, semmit se mulassál.
A' Tömlözt-tartóval grátziát mondasál
Jósefnek, és tiszta ruhát rá adassál.

Pobárnak.

Jósef a' tömlöztbül ma meg-szabadúltál,
Mellyben sok időkig sanyarúan vóltál,
Siefs hamar, azért már ne gondolkozzál,
Minden szennyes ruhát magadról le-rázzál.

Mert a' Király hivat általam tégedet,
Jelenttem néki szép böltsefségedet,
Álom magyarázó gyönyörű elmédet,
Jöjj-el velem, vedd-fel a' tiszta ingedet.

Farahó szól Jósefhez.

Bizonnyal halottam Jósef te felőled,
Hogy Istennek lelke lakoznék te veled.
Álom magyarázni ritka a' te feléd,